

Рано ујутро 28. јуна 1969. полиција је извршила рацију на мали геј клуб у Њујорку. Тих дана такве рације су биле честе, али оно што се догодило те ноћи није било уобичајено. Људи у клубу су пружили отпор, а два дана немира и протеста који су уследили, били су реакција потлачених људи и најава савременог покрета за права сексуалних мањина.

Годину дана касније, парада “Геј ослобођење” поводом обележавања догађаја из Њујорка, одржана је у Чикагу, а следећег дана и у Њујорку и Лос Анђелесу. Четрдесет година касније, полиција у САД више не врши рације само због тога што неки локали служе геј клијентелу. Данас се у већини америчких градова последњег викенда јуна одржавају параде поноса, али се сада оне организују да би се славио понос заједница а не да би се тражила основна права и слободе. Године 2009. ми смо доживели још једну прекретницу, када је председник Барак Обама објавио да ће се месец јун у Сједињеним Државама обележавати као месец поноса лезбејки, хомосексуалца, бисексуалаца и трансродних особа (ЛГБТ).

Борба за ЛГБТ равноправност није јединствена, У преамбули америчког Устава, једног од наших најстаријих политичких докумената, описују се разлози због чега “ми, (амерички) народ” сматрамо да су Устав, а наравно и сама Влада, неопходни. Основни разлог је да би се створила “савршенија заједница”. Током предизборне кампање, председник Обама је, подсећајући на ову фразу, говорио да је “дуг марш оних који су дошли пре нас, марш за праведније, са више једнакости, више слободе, више саосећања и напредније друштво”. Еволуција начина на који су третиране ЛГБТ особе у Сједињеним Државама је одличан пример тог дугог марша за савршенију заједницу.

Србија није Америка - она, наравно, има сопствени Устав и правни поредак. Ипак, неки принципи добре управе су универзални. Охрабрена сам добрим напретком који је Влада Србије направила у промовисању система вредности који поштује све припаднике

српског друштва.

Године 2009. Србија је усвојила антидискриминациони закон који сексуалним мањинама изричито гарантује заштиту и једнакост пред законом. Влада је 2010. године омогућила да више од 1.000 људи учествује у првој успешној Паради поноса у Србији. Оба догађаја, иако контроверзни, подстакла су толико потребну јавну расправу о овим важним питањима.

Нисам имала прилике да видим реакције људи на антидискриминациони закон јер када је усвојен ја још нисам била у Србији, али сам имала среће да ми се пружи прилика да присуствујем Прајду 2010. Видела сам колико је учесницима било важно да коначно могу да остваре своја основна права окупљања и изражавања, права која су им тако дуго била ускраћена. Наравно свуда око тог заштићеног џепа храбри полицајци су држали на одстојању бунтовнике и хулигане, да би обезбедили простор неопходан за заштиту учесника Прајда. Важно је да се не заборави, да је тог октобарског дана прошле године, више од 5.000 полицајаца ставило своју сопствену безбедност на линију одбране слободе окупљања за ту мањинску заједницу.

Ако је 2009. била година у којој је једнака заштита законски обезбеђена свима, а 2010. година када је слобода окупљања омогућена свима, чему се можемо надати у 2011-тој? Ризик од насиља према ЛГБТ особама у Србији је и даље велики. У прошлогодишњој анкети, 14 процената испитаника је рекло да су насиље и премлаћивање легитимни начини за елиминацију хомосексуалности. Многи припадници ЛГБТ заједнице, који су били жртве криминала, имају страх од одласка у полицију, плашећи се да ће скретањем пажње на себе само погоршати ствари. Много више мора да се предузме како би се хомосексуалци, лезбејке, бисексуалне и трансродне особе осећали сигурно у својим домовима и на улицама.

Антидискриминациони закон треба у потпуности имплементирати како би се омогућило овој заједници да ужива своја пуна права. Влада и друштво такође треба да наставе да следе пример толеранције и да већим ангажовањем са ЛГБТ особама подстакну њихово укључивање у заједницу, а полиција и ЛГБТ активисти требали би заједничким радом да пронађу начине за изграђивање поверења у полицију.

Влада Сједињених Држава се залаже за заштиту сексуалних мањина широм света. Моје колеге из амбасаде и ја се редовно састајемо са представницима ЛГБТ заједнице како

би стекли бољи увид у њихове проблеме, и пружили подршку њиховим напорима за унапређење социјализације и толеранције. Чврсто верујем да права реформа почиње од ангажованих појединаца, невладиних организација и грађана.

Државна секретарка Клинтон је недавно поводом Међународног дана борбе против хомофобије и трансфобије, поновно потврдила да “било да подршку ЛГБТ браниоцима дајемо тако што са њима марширамо у Београду, предводимо напоре за афирмацију људских права ЛГБТ особа у Уједињеним нацијама, или осуђујемо гнусан закон који се разматра у Уганди, остајемо привржени нашим пријатељима и савезницима који се боре за једнакост и правду у свакој области на свету...

Ако сте лезбејка, хомосексуалац, бисексуална или трансродна особа, треба да знате да су САД уз вас и да су непоколебљиве у својој преданости.” У име Владе САД а поводом Месеца ЛГБТ поноса, надам се да ће 2011-та бити година која ће донети већу једнакост, правду и наду за све људе у Србији.

(Блиц)